

Kázání Bystřička a Růžďka 10.9.2023 **Pouhou vírou, milostí, pouze Písmo, pouze Kristus** (Vstup 170)
Introit: **Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. (Jan 1,1-3 a 14)**

Píseň 244 (166)

Modlitba

Čtení: Žalm 89, 1-17

Píseň 275 (443)

Text kázání: Žalm 89,15

Milí přátelé, bratři a sestry,

pisatel toho 89. žalmu musel být při jeho psaní plný Božího Ducha. Dle Jeruzalémské bible jím byl nějaký domorodec Étan. To ale není tak podstatné. Důležité je, co se zde dovídáme o Hospodinu. **Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně založil svou věrnost.** Dále se dovídáme, že **nikdo se Hospodinu nemůže rovnat. Že je nepřemožitelný a jeho věrnost jej doprovází všude.** A ačkoliv si někdo může říci, že Bohu se svět vymkl z ruky, tak přeci jen čteme a můžeme vyznávat: **Tvá jsou, Bože, nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm.** A co mi přijde jako velmi silné, tak to je zvlášť ten verš 15. **Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a věrnost.**

V tomto verši máme 4 důležité věci, které našeho Boha charakterizují: Spravedlnost, právo, milosrdenství a věrnost. S Božím trůnem nic nepohne, nepodlomí se, neboť jeho pilíře jsou **spravedlnost a právo.** Když se podíváme do historie, tak mnohý lidský královský trůn byl vyvrácen, neobstál. Kdežto Panovník Hospodin kraluje od věků na věky. Jeho trůn se nepohne a nic a nikdo ho nevyvrátí z jeho kralování. A co je na tom ještě úžasnější, že Ten, který kraluje nade vším, není zlý! Ale není také tím, s kterým jde cloumat. Manipulovat. A třeba Mu vkládat do úst slova, která nikdy neřekl. Povyšovat se bez bázně nad Něho se prostě nevyplácí. V knize Skutků např. čteme o králi Herodesovi, kterému se líbilo, že lid Ho uctíval jako boha. Jak to dopadlo? **A tu jej postihl anděl Páně za to, že si přivlastnil čest patřící jen Bohu: zemřel rozežrán červy.** Na jiném místě je psáno, že **Bůh odplatí každému podle jeho cesty.** Protože Bůh je právo a spravedlnost. On je svatý, On je Soudce, dovede být strašný ve svém hněvu, je **bázeň budící, ovšem jímá ho také lítost nad každým zlem.** Jímá ho lítost nad tím, když je někomu ubližováno, když trpí, ovšem běda tomu, kdo zlo působí.

Kdyby ale, bratři a sestry, mělo zůstat pouze u tohoto popisu, pak by nikdo z nás před Bohem neobstál. **Neboť všichni jsme zhřešili,** všichni dovedeme někdy působit zlo v různé podobě. A tak chceme věřit, že Bůh je i milosrdný. Své milosrdenství přece prokázal na svém Synu, Pánu Ježíši Kristu. Kristus sám sebe obětoval, vytrpěl trest za tvůj a můj hřích. A pro každého, kdo tomu věří, už není žádné odsouzení, žádný trest věčné smrti, nýbrž milost. Milost k věčnému životu. K tomu popisu Božího charakteru je potřeba ještě připojit **Boží věrnost.** V Pánu Ježíši Kristu Bůh uzavřel trvalou smlouvu k záchraně člověka. Přestože ty i já býváme Bohu někdy nevěrní, **On zůstává věrný.** A stále nás k sobě volá, abychom znovu obnovili z naší strany smlouvu s Bohem. Jeho nabídka stále platí, neboť On je věrný i pro toho největšího nevěrníka. Zvláště pro toho, který si uvědomuje, že selhal. Pro toho, kdo ví, že není ani hoden. Který zklamal sebe, druhé, i Boha. Stále ale platí, že **Bůh odpouští každému, kdo se odvrací od zlých cest.**

Bratři a sestry, tyto 4 charakteristiky Boha vlastně korespondují se čtyřmi základními důrazy reformačního vyznání. **Sola gratia, solus Christus, sola fide a sola Scriptura.** Naše vyznání má být charakteristické **sola gratia,** tedy pouhou milostí, **solus Christus,** tedy pouze Kristus, **sola fide,** tedy pouhou vírou a **sola Scriptura,** pouhým Písmem. Nad těmito důrazy bych se nyní chtěl s vámi zamyslet, neboť je potřeba si stále uvědomovat, co je pro nás důležité, čeho se máme držet, abychom nesešli ze správné cesty.

Nejprve tedy **sola gratia.** Pouhou milostí. Tato teze říká, že člověk je za každých okolností sobecký a zlý (*incurvatus in se* – do sebe zakroucený) a dosahuje proto ospravedlnění nikoliv svou zásluhou a svými dobrými skutky, ale výlučně Boží **milostí,** která přichází skrze oběť Pána Ježíše Krista. Je to nezasloužený dar, motivovaný pouze Boží láskou a dobrou vůlí. Zásluhy a dobré skutky nemají na spásu člověka žádný vliv. U tohoto vlastně nejdůležitějšího vyznání je potřeba si uvědomit, že **nezakusí Boží milost ten, který se považuje za dobrého člověka.** Dnešní svět nám servíruje, že všechno je možné a že všechno se smí a je to normální. I zlé jednání je mnohdy považováno a vyhodnoceno jako dobré. Pokud jakýmkoliv způsobem omlouvám své zlé činy, pokud je třeba navíc považuji vlastně za dobré, anebo pokud si vyhodnotím, že oproti druhým jsem na tom ještě dobře a tak sám sebe ospravedlním, pak nemohu zakoušet skutečnou Boží milost. A nezakusí ji ani ten, který si myslí, že sám sebe může nějak vykoupit. Nebo uchlácholit své svědomí konáním bohulibé činnosti. Bohulibá činnost neboli dobré skutky, mají být až důsledkem. Radostí z toho, že jsem omilostněn. A tak Boží milost může zakoušet pouze ten, kdo se necítí hoden. Ale přesto nalezneme odvahu, s vírou jde ke Kristu a svou vinu Mu doznává.

Solus Christus, neboli pouhým Kristem. Zachránění ke spáse jsme pouze skrze Ježíše Krista. On sám byl soudcem, který **vzal trest na sebe**. A je-li soudce zabit, pak již není ani soud. Víme ovšem, že **Kristus smrt přemohl a byl vzkříšen**. Tak jí zbavil moci i nad těmi, kdo v Krista věří. Pro naši víru je důležité se se Vzkříšeným Kristem setkávat na modlitbách, ve společenství církve atp., neboť **On je ta jediná cesta, pravda i život**. A není potřeba ke Kristu přidávat nic víc. Nikdo nebude zachráněn tím, jestli je členem tam té nebo oné církve, nebo např. tím, že se bude snažit být více horlivý. Někdy ale možná máme tendenci přemýšlet, že nejsme dostatečně dobří křesťané. A že bychom pro tu svoji spásu měli udělat něco navíc. Je potřeba si uvědomit, že Kristus už udělal vše potřebné pro spásu a proto není potřeba k ní nic přidávat. A pokud máš neklid, strach, neodpuštění, pak běž k Ježíši, hledej Ho, otevři Mu své srdce a On tě ujistí a upokojí.

Předpokladem setkání s Živým Kristem je ale také **sola fide**. Neboli pouhou vírou. Věříš, že byl Ježíš vzkříšen? Pokud ne, pak nemůžeš prožívat radost ze vzkříšení. Nemůžeš prožívat nový život, neboť pokud nevěříš, že Kristus porazil smrt, pak smrt ještě vládne i nad tvým životem. **Strach ze smrti je ovocem nedůvěry vůči Bohu. Ovšem Vzkříšený Kristus se s tebou chce setkat!** Jen je potřeba k Němu jít s vírou. Když jsem včera hledal Boží tvář, tak jsem šel tady do kostela chválit Boha. Když jsem zde vešel, připadal jsem si zde sám a Bohu tak vzdálen. Bez radosti, takový jakýsi nanicovatý. A když jsem začal chválit Jeho jméno, když jsem procházel kostelem a když jsem se najednou otočil, tak jsem najednou věděl, že je tady se mnou. A nebylo to tak, že bych se z toho zhrozil. Naplnila mne naopak jeho láska, jeho blízkost. Radost, že je tam se mnou Vzkříšený. Stín smrti a tmy byl pryč. A mě bylo dobře. Milí přátelé, nevěříme v nějakou nauku, v náboženství, ale v živého Krista. A aby se náš zbožný život nestal nábožným, potřebujeme s Kristem žít. A věřit, že nám na každý den, potažmo do věčnosti připravil úžasné věci. Víra, která naplňuje radostí a dává pokoj. Ke Kristu pojďme a v Něm zůstávejme.

To poslední, co bych dnes chtěl zmínit je **sola Scriptura**. Tedy pouhým Písmem. Tohle vyznání zdůrazňuje, že poslední autoritou církve je Písmo. Tedy Bible. Tohle vyznání doslova říká, že **„Pouze Písmo (Bible) je plnohodnotným zjevením Boží pravdy“** Např. Lutherská církev Missourské synody říká: *Latinský výraz „sola scriptura“ odkazuje k autoritě Písma svatého, sloužící jako jediná norma všeho, co se vyučuje a vyznává v církvi. Tuto autoritu si Písmo jakožto inspirované slovo Boží pro sebe nárokuje v mnoha oddílech, jako např. 1.Tim 3,16: **Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti.*** Dnes se v naší evangelické církvi objevují silné tendence, které popírají tento verš. A nejen to. Tyto tendence, přemýšlení a postoje vlastně podkopávají toto reformační vyznání. Posuďte sami, budu citovat věroučná vyjádření: *Pro správné pochopení postavení Písma v protestantských církvích je nejprve nutné porozumět pojmu normy učení a života církve. Protestantská teologie rozlišuje dva typy norem:*

- **norma normans** – norma normující, tedy ta, dle které se ostatní normy posuzují, ale sama již není posuzována. V protestantismu je normou normans, tedy to, co již nelze měnit, Písmo svaté.^[2]
- **norma normata** – norma normovaná, závislá na normě normující. V protestantismu církevní tradice, teologická stanoviska, vyznání víry, rozhodnutí církevních sněmů apod. Norma normata musí být v souladu s normou normans, tzn. církevní vyznání, rozhodnutí, tradice a obyčejne nesmějí protirečit učení Bible.^[3]

A to se žel tak trochu u nás v ČCE děje. *Privilegované postavení normy normans dává Písmu svatému přesvědčení protestantů, že jediným východiskem teologického poznání je Boží zjevení v Písmu svatém a Písmo dokonale, plně a dostatečně obsahuje vše, co je potřebné k víře a životu křesťanskému a v důsledku toho k věčné spáse duší¹*

To tedy znamená, že pokud někdo nějakým způsobem považuje Bibli za nedostatečnou a proto je potřeba jí rozšířit o nová poznání, anebo ji dokonce nepovažuje za zjevené Boží slovo, pak je to bludař a vede církve na scestí. Reformace nám říká, že Písmo máme vykládat Písmem, nikoliv vědeckými výzkumy. Mnohokrát v historii se ukázalo, že vědecké výzkumy se mýlili.

A tak bratři a sestry, držme ve svém vyznání a ve svém životě všechny 4 opěrné body, jako čtyři nohy u židle, na které sedíme. Když jednu nohu nemáme, tak padáme. Věříme v Boha, o kterém víme, že **spravedlnost a právo jsou pilíře Jeho trůnu, před Ním jde milosrdenství a věrnost**. Milosrdenství jako milost, spravedlnost jako ospravedlnění v Kristu, věrnost, která drží jak lutherská víra, a právo jako Písmo, které se nemění a zůstává. Budeme-li se ho držet tak, jak máme, tak jak nám říká Písmo, pak neklopýtne, neboť budeme chodit ve světle Boží tváře, v Jeho blízkosti a Kristova spravedlnost nás bude pozvedat. Amen.

Slovo poslání: 2. list Petřův 1, 20-21

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 748 (579)